

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De clerico qui puellam Iudaeam stuprauerat, quem cùm Iudaei accusare
vellent in ecclesia iam co[n]tritum, obmutuerunt, cap. 24

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

est, vitare laudem humanam. APOLLONIVS: Si noſt adhuc aliqua de cōtritione exempla, mihi vt edifferas obſecro. CAESARIVS: Cogitanti mihi de contritione, alia atque alia occurrūt exempla, in quibus Chriſtus, totius virtutis auctor, glorificetur, & pœnitens omnis conſoletur.

CAPVT XXIIII.

*De cōtri-
tionis vir-
tate.*

IN ciuitate quadam Angliæ, puella quædam habi-
tauit, Iudæi cuiusdam filia, & ſecundum genus ſuū
ſatis ſpecioſus: hanc iuuenis quidam clericus, Epi-
ſcopi eiufdem ciuitatis cognatus, & eccleſiæ maioris
canonicus, vt vidit, concupiuit, & verbis amatorijs ad
conſenſum ſuæ libidinis cum multo labore inclina-
uit. Ad cuius amplexus dum aspiraret, & nimis incen-
dijs æſtuans, eam quotidie ad commixtionem ſolici-
taret, reſpondit illa: Patri meo multum ſum dilecta,
qui in tantum cuſtodit me, vt neque ego ad te, neque
tu poſſis venire ad me, niſi in nocte ſextæ feriæ, quæ
Paſcha veſtrum præcedit; tunc enim Iudæi laborare
dicuntur quadam infirmitate, quæ fluxus ſanguinis
dicitur, circa quam occupati, alijs tunc minùs inten-
dere poſſunt. Iuuenis hæc audiēs, & ob amoris nimie-
tatem penè ratione carens, oblitus Chriſtianæ reli-
gionis, immemor Dominicæ Paſſionis, nocte eadem
ad virginem venit, & vſque ad matutinum cum illa
dormiuit. Iudæus verò pater puellæ ante lucem cum
lumine cubiculum intrans, venit ad lectum filiæ, vo-
lens videre quomodo iaceret, vel ſi fortè operiri ne-
ceſſe haberet, vidensque ad latus eius iam dictum iu-
uenem cubantem, expauit & infremuit, vtrumque oc-
cidere cogitans: cognoscens tamen quòd eſſet cogna-
tus Epiſcopi, timore illius, manum cohibuit, & cum
multa ira exclamauit: Quid facis hic ò male Chriſtia-
ne? vbi eſt fides tua? vbi eſt religio tua? Traditus es iu-
ſto Dei iudicio in manus meas, ſi non timerem Do-
minum meum Epiſcopum, modò occiderem te. Ille
timens, & veniam poſtulans, cum maxima confuſio-
ne eiectus eſt. Die eadem, cum Epiſcopus ſolenne offi-
cium ad nonam eſſet celebraturus, inuenis idem, vt
pote

pote hebdomadarius, epistolam lecturus timuit cum tam immunda conscientia ad sacrum ministerium accedere, & timuit propter notam alteri vicem die tali committere, timuit tam turpe peccatum tam recenter per confessionem alicui aperire: & cum victus erubescētia sacris vestibus indutus corā Episcopo staret in loco suo, supradictus Iudæus, multitudine Iudæorū stipatus, cum magno strepitu intrauit ecclesiam, Episcopo de cognato suo facere volens querimoniam. Quem ut iuuenis vidit, & bene intelligeret ad quid venisset, cœpit timere, pallere, tremere, & dicere: Domine Deus libera me in hac hora, & ego tibi promitto, quod de cætero te non offendam, imò de hoc peccato tibi satisfaciam. Creator piissimus, qui odit culpam, & diligit naturam, mox ut hominem contritum vidit, confusionem, quam timuit, in caput infidelium conuertit. Mirante Episcopo quid quærerent Iudæi in ecclesia, maximè tali die, quando Christiani repræsentant Domini sui passionem, annuit ut starent; illis ampliùs se eius præsentia ingerentibus, statim ut ora ad clerici accusationem aperuerunt, priuati suis vocibus, omnes obmutuerunt. Videns Episcopus ora Iudæorum contra se hiantia, & nulla verba ex eis resonantia, putās quia ad hoc venissent, ut diuinis mysterijs illuderent, cum indignatione omnes de atrio Ecclesiæ expelli præcepit. Clericus verò diuinam in se expertus clementiam, statim completo officio, accessit ad Pontificem, confessus est culpam, suscepit penitentiam: Episcopus Dei misericordiam admirans & glorificans, tum pro magnitudine miraculi, tum pro penitentia cognati, eidem suavit ac persuasit, ut puellam à se defloratam, per baptismi gratiam renouatā, legitimè duceret, malens illum, sicut vir pius & iustus, ecclesiasticis carere beneficijs, quàm illam multis expositam periculis in paternis manere delictis. Clericus non ingratus diuinis beneficijs, satisfacere cupiēs Deo pro peccato commisso, conuersus est postea in ordine nostro, similiter & eius instinctu puella. Hæc mihi sapius recitauit quidam religiosus Abbas or-

dinis nostri. Ecce vides, quantum boni operata sit in hoc homine contritio, lapsus erexit, Iudæos elingues fecit, puellam infidelem ad fidem prouexit. APOLLON. Bene video, admiror, & gaudeo, Dei que bonitatem circa nos in multis considero. CÆSARIUS: Quia sermo est de Iudæis, vis adhuc aliam audire historiam, huic ex parte similem, ad honorē fidei nostræ atque Christianorum, cōfusionemque Iudæorum. APOLLONIVS: Anima mea fitit talia audire.

CAPVT. XXV.

CÆSARIVS.

*De Iudæis
historia
alia.*

IN ciuitate, vt opinor, Wormatia, Iudæus quidam manebat, filiam habens formosam: hanc iuuenis quidam clericus, in vicinio habitans, adamauit, deuirginauit, & impregnauit: erant enim domus illorum satis contiguæ, & poterat idem clericus, sine nota, frequentius intrare, & pro libitu loqui cum virgine. Illa intelligens se concepisse, dixit iuueni, cōcepti, quid faciam? si cognouerit pater meus, interficiet me. Respondit clericus: Noli timere, bene liberabo te: si dixerit tibi pater tuus, vel mater, quid est filia, venter tuus intumescit, videris nobis concepisse, respōdebis: Si concepisti, nescio, hoc scio quia virgo sum, & nōdum virum cognoui; ego bene agam cum illis vt credāt tibi. Ille diligentissimè cogitās qualiter liberaret puellam, huiusmodi trupham inuenit. Tollens arundinē, in silentio noctis, ad fenestram camerae, iuxta quam illos dormire nouerat, accessit, & verba huiusmodi per immissam fistulam sibilauit; O iusti & Deo dilecti, proprijs nominibus eos exprimens, gaudete, ecce filia vestra virgo concepit filium, & ipse erit liberator populi vestri Israël: statimque paululum retraxit arundinē. Ad hanc vocem Iudæus expergefactus, excitauit uxorem suā, dicens ei: Nunquid non audisti, quid nobis locuta sit vox cœlica? Respondit mulier: Non. Et ille; Oremus, vt & tu audire merearis. Orantibus eis, clericus ad fenestram stans, & diligenter quid loquerentur auscultans, post morulam, eadem verba, quæ supra, repetiuit atque adiecit: Magnū debetis filiæ vestræ honorem